

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 321/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 6, čl. 7 ods. 5, čl. 8, čl. 10, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4, čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 47 ods. 3, čl. 51 ods. 1, čl. 149, čl. 150, čl. 151, čl. 152 ods. 4 a čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej rozhodnutím č. k. IV/2 Gn 58/10-6 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2010 doručená sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 6, čl. 7 ods. 5, čl. 8, čl. 10, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4, čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 47 ods. 3, čl. 51 ods. 1,

čl. 149, čl. 150, čl. 151, čl. 152 ods. 4 a čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) konaním Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a jej rozhodnutím č. k. IV/2 Gn 58/10-6.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je vo výkone trestu odňatia slobody. V odôvodnení svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

„Som toho názoru, že postupom generálnej prokuratúry SR v napadnutom konaní boli porušené moje základné a ľudské práva špecifikované v navrhovanom petite a to najmä z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci s následkom vecnej nesprávnosti vybavenia podnetov ako aj z dôvodu protiústavného a nezákonného postupu nerešpektujúc princíp kontradiktórneho konania a rovnosť zbraní v konaní o podnete GP SR, nedostatočného neúplného a nepresvedčivého odôvodnenia upovedomenia nevysporiadaného s námietkami podávateľa podnetu.“

Sťažovateľ namieta, že «Zbor väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len „ZVJS“) vôbec nesprístupňuje obvineným a odsúdeným v ústavoch na výkon trestu a ústavoch na výkon väzby on – line informácie zo siete internet napriek tomu, že vydalo Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže interné predpisy umožňujúce tento typ prístupu k informáciám, čím je väzňom znemožnená elektronická komunikácia. Namieta, že ani jediný ústav nevydal prevádzkový poriadok pre používateľov a používaniu k sieti internet, čo je dôkazom, že tento spôsob prístupu k informáciám a vzdelávaniu je nedostupný vo všetkých väzniciach v Slovenskej republike pre odsúdených a obvinených...».

Ďalej uvádza, že „vo väzenských knižniciach sa nachádza vždy iba jeden osobný počítač, čo s prihliadnutím na počet väzňov v jednotlivých ústavoch, časový rozvrh dňa, prístup do väzenskej knižnice...“ je nereálny dostatočný prístup.

Z toho dôvodu sa obrátil s podnetom na generálnu prokuratúru, s vybavením svojho podnetu nie je spokojný a namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv.

Sťažovateľ tvrdí, že mu konaním generálnej prokuratúry nebolo umožnené reagovať na argumenty dotknutého orgánu. Rovnako namieta aj postup generálnej prokuratúry, pretože podľa jeho názoru opakovaný podnet mal byť vybavený samotným generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“), ktorý je nadriadeným vybavujúceho prokurátora. Sťažovateľ má dôvodné pochybnosti o právnom názore generálnej prokuratúry a o jej argumentoch. Tieto považuje za neobjektívne, nepresvedčivé, s prvkami absencie nezávislosti a nestrannosti prokuratúry, ktorá obhajuje „nie to čo je správne, ale to čo je vyhovujúce pre Zbor väzenskej a justičnej stráže“.

Sťažovateľ je toho názoru, že *«Prokuratúra ani ZVJS nemajú záujem riešiť danú problematiku, nechápu obsah pojmu „informácie zo siete internet,, absolútne neumožňujú vážnom prístup efektívne získať informácie najmä tie dynamické ako i napr. právne normy iných štátov.»*

Sťažovateľ sa v už uvedených súvislostiach obrátil s podnetom na generálnu prokuratúru, ale táto mu nevyhovela. Podal preto opakovaný podnet, ktorý bol pripisom generálnej prokuratúry č. k. IV/2 Gn 58/10-6 z 9. júna 2010 odložený ako nedôvodný.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu s tým, aby sa generálnej prokuratúre zakázalo pokračovať v porušovaní uvedených ustanovení a prikázalo sa jej obnoviť stav pred porušením jeho práv a aby upovedomenie generálnej prokuratúry z 9. júna 2010 bolo zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa tiež, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu v konaní.

Z prípisu generálnej prokuratúry č. k. IV/2 Gn 58/10-6 z 9. júna 2010 vyplýva, že na základe opakovaného podnetu sťažovateľa týkajúceho sa prístupu do siete internetu z 27. apríla 2010 bolo opätovne preskúmané vybavenie pôvodného podnetu sťažovateľa z 11. januára 2010 listom generálnej prokuratúry č. k. IV/2 Gn 15/10-7 z 15. marca 2010. Po opätovnom preskúmaní spisového materiálu, písomného stanoviska Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a po preskúmaní

napádaného rozkazu č. 4 o postavení a činnosti knižníc v Zbore väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky neboli zistené žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu stanoviska prokurátora generálnej prokuratúry obsiahnutého v upovedomení o vybavení podnetu sťažovateľa z 11. januára 2010 a ktoré by odôvodňovali prijatie opatrení vedúcich k zmene stanoviska a záverov oznámených už listom generálnej prokuratúry č. k. IV/2 Gn 15/10-7 z 15. marca 2010. Preto bol opakovaný podnet bez vykonania ďalších opatrení ako nedôvodný odložený. Prípis je podpísaný riaditeľom trestného odboru generálnej prokuratúry. Podľa odtlačku poštovej pečiatky na priloženej obálke bol prípis odovzdaný na poštovú prepravu 15. júna 2010.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory orgánov verejnej moci, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Posúdenie veci orgánom verejnej moci sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu orgánom verejnej moci by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Sťažovateľ namieta predovšetkým vecnú nesprávnosť stanoviska generálnej prokuratúry, keďže si neosvojila jeho právne závery a nepostupovala v ich zmysle.

Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že generálna prokuratúra má na predmetnú problematiku odlišný právny názor ako sťažovateľ, nemôže zakladať porušenie označených článkov ústavy a dohovoru. Bolo vecou uváženia generálnej prokuratúry, či podnetu sťažovateľa vyhovie, alebo nie. Podľa názoru ústavného súdu sa generálna prokuratúra opakovaným podnetom sťažovateľa riadne zaoberala, čo podporuje záver, že jej postup bol v súlade so zákonom č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov.

Z listu generálnej prokuratúry z 9. júna 2010 vyplýva, že prokurátor generálnej prokuratúry sa plne stotožňuje so stanoviskom, ktoré bolo generálnou prokuratúrou vo veci

prijaté 15. marca 2010 a v ktorom prokurátor generálnej prokuratúry uviedol, že „... .nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by prípadne odôvodňovali prijatie príslušných prokurátorských opatrení. Týmto rozkazom je v súlade s osobitnými všeobecne záväznými právnymi predpismi podrobne okrem iného upravený režim a postup pri manipulácii, prijímaní, vydávaní a odosielaní balíkov obvineným a odsúdeným v podmienkach Zboru väzenskej a justičnej stráže.

S poukazom na doteraz uvedené a poukázané považujem Váš podnet v danej veci bez prijatia ďalších opatrení za vybavený, a ako nedôvodný ho odkladám.“

Z uvedeného vyplýva, že namietané negatívne stanovisko generálnej prokuratúry vo vzťahu k sťažnosti je z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Neobstojí ani ďalšia námietka sťažovateľa, podľa ktorej opakovaný podnet mal byť vybavený osobne generálnym prokurátorom, keďže podľa sťažovateľa treba považovať za zákonného nadriadeného prokurátora generálnej prokuratúry, ktorý pôvodný podnet sťažovateľa vybavoval. Z organizačného usporiadania generálnej prokuratúry možno vyvodiť, že za nadriadeného prokurátorovi treba považovať riaditeľa príslušného odboru generálnej prokuratúry. V danom prípade opakovaný podnet podpísal riaditeľ trestného odboru generálnej prokuratúry.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú a o ďalších požiadavkách sťažovateľa z tohto dôvodu už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2010